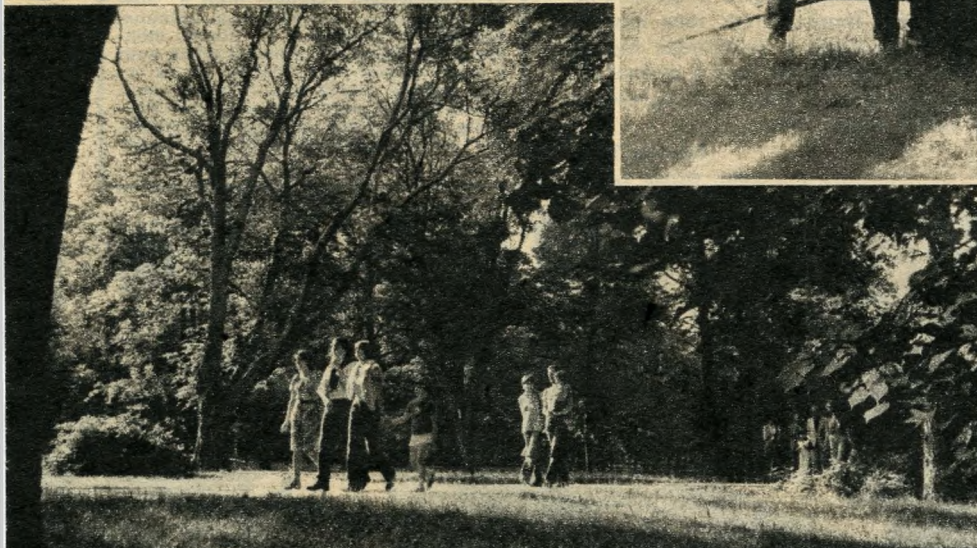

1982 NOV 2 0

MAGYAR HÍRLAP

A szigeti bejáró felől érkező idegenek többsége joggal torpan meg: eltévedtek volna? Valóban ez lenne a híres, a páratlan szépségű Margitsziget? Ahova — az útikönyvek szerint — a budapestiek ezrei jönnek pihenni, zöldet látni. De mik ezek a kisebb-nagyobb, kőből és fából készült, stílusukban eltérő épületek, a sportpályát körülvevő, szögesdróttal koronázott drótkerítés? Bármilyen fájo be kell ismerni; ezek is a Margitsziget képéhez tartoznak. Ez az oka annak, hogy a természetet szerető látogatók vegyes érzelmekkel távoznak a parkból.

Egyáltalán nem véletlen tehát, hogy az utóbbi időben megjelent, s a sziget állapotával foglalkozó publikációkat, az aggodalom jellemzi. És még egy apróság: mindegyik nemes, jobbító szándékkal íródott. Ennek dacára a szigetről gondoskodó szervek, valamint a városrendezők övön aluli ütéseknek minősítették ezeket a véleményeket...

Például azon: miért kell oda nem illő, több ezer forintos otromba kerítésnek fogadni a sétálókat; miként lehetne több kisebb, kellemes és olcsó büfét, vagy presszót nyitni a mostani talponállók helyett; s nem utolsósorban, mi lesz az itt levő vállalatokkal és sportegyesületekkel.

Ez ugyanis a sziget rendezésének egyik kulcsa. A Fővárosi Tanács még 1970-ben határozatot hozott a vállalatok és a sportegyesületek kitelepítéséről. Csakhogy az elmúlt tizenkét évben nem sok történt. A csónakházak, az ásványvízüzem, a tenisztelepek és az agyaggalamblovópálya felszámolása elmaradt. Igaz, valami mégis változott. Az épületek állaga — romlott.

A Kaszinó tulajdonosa a Belvárosi Vendéglátóipari Vállalat. Györfly Hubáné, a marketingosztály vezetője mondja:

— Minket is érzékenyen érint a bizonytalanság. Nem tudjuk, maradhatunk-e, vagy egy-két év múlva esetleg mennünk kell. Ilyen körülmények között lehetetlen hosszabb távra tervezni.

A Kaszinó eléggé lerobbant, nem a legjobb reklámja vendéglátásunknak. Igaz, arról, hogy az épület ilyen állapotba került, nem a vállalat tehet. Ők az idén vették át a Pannóniától. Most szeretnék felújítani. Mindenekelőtt az eddig lezárt teraszt akarják szalonképpé tenni, itt egyszerre körülbelül 1200-an foglalhatnak helyet. Csakhogy ennek a rendbetételére is megközelítőleg hárommillió forintba kerül.

— Távolabbi, reális elképzelésnek tartanánk az épület téliesítését — folytatja az osztályvezető. — Így egy újabb, meghitt vacsorázóhellyel gazdagodhatna a főváros. A teljes bizonytalanság közepette viszont könnyelműség lenne ehhez hozzákezedni.

A Fővárosi Ásványvíz és Jégipari Vállalat is hasonló cipőben jár.

— Néhány évvel ezelőtt a XIII. kerületi Tanács műszaki osztálya már

A Fővárosi Tanács végrehajtó bizottsága 1970-ben döntött arról, hogy a sportegyesületeknek és a vállalatoknak el kell költözniük a Margitszigetről. A több mint egy évtizede született határozat végrehajtásának tapasztalatairól számolunk be cikkünkben.

Sziget a zátonyon

nem akarta meghosszabbítani helyfoglalási engedélyünket — emlékezik dr. Tóth Károly, vezető jogtanácsos. — Végül is a Fővárosi Tanács hozzájárulásával maradhattunk. Nekünk ugyanis létkérdés, hogy az ásványvíz-üzem *forrásra* települjön. És az itteni Magda-forrás Európa-szerte ismert és elismert. Csak amiatt fáj a fejük, hogy a sportuszoda és a Művészegyesület tenispályái közé szorítva, nem tudunk terjeszkedni. Holott az utóbbi időben ugrásszerűen nőtt az itteni ásványvíz kereslete...

Ezért újabb források után kutatnak a fővárosban és környékén. Egyelőre azonban még nem találtak a „Magduskáéval” azonos minőségű vizet.

Hogy miért ez a sok „*ha*”? Csupán azért, mert a szikvízüzemen, és a már elköltözött Gyermekelelmezési Vállalaton kívül eddig még senki sem hallott hivatalosan a több mint évtizede érvényben levő tanácsi határozatról. Néhányan — többek között a Belvárosi Vendéglátóipari Vállalat, a Dózsa sportegyesület — kaptak néhány „fülest”, így ők már óvatosabbak. Azután van olyan is, például a Honvéd, ahol semmilyen rendeletről nem tudnak. Jó nekik? Nem biztos. Most újították föl ugyanis a klubházukat, bizonyára nem kis pénzért. Ugyancsak az idén kezdődött az úttörőstadion rekonstrukciója, ami előreláthatólag 40 millió forintba kerül.

Ezután mindenképp kíváncsi voltam a Fővárosi Tanács építészeti és városrendezési főosztályának a véleményére is. Azt szerettem volna megtudni: érvényben van-e még az 1970-ben született rendelet, vagy sem. A példák ugyanis arra engednek következtetni, hogy *nincs*. Sajnálatos azonban: a városrendezési osztályon nem tartották érdemesnek, hogy erről a témáról bővebben tájékoztassanak.

Kénytelen voltam a XIII. kerületi Tanács műszaki osztályán kopogtatni. Gábor György osztályvezető-főmérnök széttárja a karját:

— Nézze, szépek lehetünk, de okosak nem. Ha mi, mint elsőfokú építési hatóság elutasítunk egy kérelmet, vagy nem javasoljuk a területfoglalási engedély meghosszabbítását, a főváros — másodfokon — általában engedélyezi. A klubházfelújításokkal viszont magunk is egyetértünk és támogatjuk. Ezekkel a munkákkal már nem lehet tovább várni. Meg különben is, a gondozott, a környezetbe illő klubház, az ápoltsportpálya hozzátartozik egy pihenőpark képéhez.

Az utóbbi években — a nehezező gazdasági körülmények hatására — többször is felülvizsgáltuk, s ha kellett *módosítottuk* korábbi elképzeléseinket. Eppen ezért talán most sem történne tragédia, ha az illetékesek kimondanák: jelenleg sem a fővárosnak, sem az érintett vállalatoknak, egyesületeknek nincs elegendő pénzük a kiköltözéshez. Így megszűnhetne a bizonytalanság, s akkor meg lehetne követelni: aki maradni akar, az tartsa rendben a saját portáját.

Gráner István

(Fotó: Habik—Sárközy)

